

‘মৰণোত্তৰ দেহদান আন্দোলন’

প্ৰান্তিকৰ ১৬-৩১ আগষ্ট, ২০২০ সংখ্যাত জ্যোতিৰেখা তামুলীৰ ‘মৰণোত্তৰ দেহদান আন্দোলন’ শীৰ্ষক যোগাত্মক চিন্তাধাৰাৰ লেখাটি পঢ়ি আপুত হ’লোঁ। তেখেতে উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ প্ৰথমগৰাকী (মহিলা) মৰণোত্তৰ দেহদাত্ৰী ইলোৰা ৰায় চৌধুৰী আৰু উজনি অসমৰ প্ৰথমগৰাকী পুৰুষ দেহদাতা গোলাপ গগৈৰ কথা লেখাটিত বৰ্ণনা কৰিছে। এই দুয়োগৰাকী স্মৰণীয় ব্যক্তিৰ সৈতে কায়িক সান্নিধ্য ঘটা মোৰ এজন বন্ধু পীতাম্বৰ দত্তই মৰিয়নিৰ নাগাজংকাত বিদ্যুৎ পৰিষদৰ কনিষ্ঠ অভিযন্তা হিচাপে চাকৰি কৰিছিল। এবাৰ তেওঁ কৰ্কট ৰোগাক্ৰান্ত আত্মীয় এজনৰ চিকিৎসাৰ বাবে চেম্বাইলৈ যাওঁতে তাত চিকিৎসাৰত ইলোৰা ৰায় চৌধুৰী আৰু স্বামী ইচফাকুৰ ৰহমানৰ সৈতে আত্মীয়তা গঢ়ি উঠে। এই ইলোৰা ৰায় চৌধুৰী সম্বন্ধত অসম কেশৰী অস্থিগাৰীৰ নাতিনীয়েক আছিল আৰু ভিন্নধৰ্মী বিবাহ হোৱাত পৰিয়ালে এওঁক ত্যাগ কৰিছিল। কেৱল মানৱ ধৰ্মক প্ৰাধান্য দিয়া এই মহিলাগৰাকীয়ে মৰণোত্তৰ দেহদান আন্দোলনৰ নেত্ৰী হৈ ২০০৩ চনৰ ১৫ মে’ত মৃত্যু বৰণ কৰে। পাছত নাগাজংকালৈ উভতি অহা পীতাম্বৰ দত্তই নিজ কাৰ্যালয়ত বিষয়টিৰ গুৰুত্ব ব্যাখ্যাৰে উপস্থাপন কৰে। গোলাপ গগৈ ইয়াতে ক্ৰেন চালক হিচাপে নিয়োজিত আছিল। ইতিপূৰ্বে ভাৰতীয় বায়ু সেনাৰ অৱসৰপ্ৰাপ্ত চাকৰিয়াল হিচাপে চতুৰ্থ বৰ্গৰ এই চাকৰিয়ালজন আছিল কৰ্মপটু, পৰিচ্ছন্ন আৰু নিয়মানুৱৰ্তী। কাৰ্যালয়ত সবাতোকৈ আগত উপস্থিত থাকি সৈনিকৰ পেৰেডৰ দৰে গাড়ীবোৰ সমান জোখত যাত্ৰামুখী কৰি ৰখাটো এওঁৰ ধৰ্ম আছিল।

গাড়ীৰ ইঞ্জিন ষ্টাৰ্ট কৰি বেকগিয়েৰ লগোৱাটো অশুভ বুলি ধৰি লৈছিল। সমাজৰ হৈ সেৱা আগবঢ়োৱাৰ মানসেৰে অবিবাহিত গোলাপ গগৈয়ে ইলোৰা ৰায় চৌধুৰীক অনুকৰণ কৰিবলৈ সিদ্ধান্ত লৈছিল। তেওঁৰ এই আকাংক্ষা ২০০৭ চনত ইলোৰা বিজ্ঞান মঞ্চৰ মৰিয়নি শাখাই কাৰ্যকৰী কৰে। দুয়োগৰাকী ব্যক্তিৰ এনে মহান চিন্তাধাৰাই গীতাত থকা মহান বাণী এযাৰ মনত পেলাই দিয়ে।

‘কৰ্মস্বয়ং বা ধিকাৰন্তে-মা-ফলেষু কদাচন...।’

প্ৰশান্ত প্ৰসাদ দত্ত,

গাঁও আৰু ডাক : এলেংমুৰীয়া (ঢেকীয়াল),
গোলাঘাট-৭৮৫৬২২, ফোন : ৯৪০১৯০৯৬০৯

সীমান্তত বেদখল

পূৰ্বৰ বৰ অসমৰপৰাই ভাগ ভাগ হৈ যোৱা আমাৰে ‘ভনী ৰাজ্য’বোৰৰ একাংশ মৰখকে পোৱা, দুষ্ট অধিবাসীয়ে সময়ে সময়ে

আমাৰ ৰাজ্যখনৰ সীমান্তবাসী সাধাৰণ জনতাক অতকালে কমখন জলা-কলা কৰা নাই। এই শুনিব বোলে—নগা দুৰ্বৃত্তই সীমান্তৰ কোনোবা অসমীয়া গৃহস্থৰ গোহালিৰপৰা গৰু, গঁৰালৰ পৰা হাঁহ-কুকুৰা লৈ উধাও হ’ল, কল-তামোলৰ ভৰা বাৰী নিৰ্দয় আৰু পৈশাচিকচিত্তে ধ্বংস কৰি অসমীয়াৰ ভূমি বলপূৰ্বক বেদখল কৰি সীমাৰ খুঁটি পুতি থৈ গ’ল, ট্ৰেক্টৰ চলাই মাটি চহালে, অসমৰ ভূমি জোৰপূৰ্বক দখল কৰি দলং সাজিলে, পহৰা-চকী বহুৱালে, কাইলৈ শুনিব—অৰুণাচলী দুৰ্বৃত্তই অসমৰ সীমা অতিক্ৰম কৰি বজাৰ বহুৱালে, টোল গেট স্থাপন কৰি গ’ল, অসমীয়া বেপাৰীক নিৰ্মমভাৱে মাৰ-ধৰ কৰি বেপাৰৰ বন্ধ-বাহানি সোপাকেই লুটি নিলে, সীমা পাৰ হৈ দহ কিল’মিটাৰ আগুৱাই আহি অসম ভূমিত পুলিছ চকী বহুৱালে, কোনোবাদিনাখন শুনিব মেঘালয়ে সীমান্তৱৰ্তী কইনাধৰা পাহাৰটোকে নিজৰ বুলি দাবী কৰিলে, অসমৰ পশ্চিম প্ৰান্তত সাতপুৰুষে ভোগ-দখল কৰি অহা ৰাভা বসতিপ্ৰধান অঞ্চলত পুলিছ চকী সাজিলে—মুঠতে সেয়াই যেন আমাৰ সীমান্ত অঞ্চলৰ জীয়া ছবি। ৰাজ্য সৃষ্টিৰ সময়তে সৰ্বসন্মতিক্ৰমে সীমা নিৰ্ধাৰণ হৈ উঠাৰ পাছতো কেনেকৈ এই দুৰ্বৃত্তই আমাৰ ৰাজ্যৰ মজিয়ালৈ সোমাই আহি আমাৰ নিঃকিন, নিৰপৰাধী, শান্তিপ্ৰিয় অধিবাসীৰ সা-সম্পত্তি কাঢ়ি, খেতি-বাতি বিনষ্ট কৰি আনকি জীৱন পৰ্যন্ত কাঢ়ি লৈ যায় আজিও বুজি নাপালোঁ। আটাইতকৈ চিন্তনীয় কথাটো হ’ল এনেবোৰ গৰ্হিত কাম কৰিবলৈ সংশ্লিষ্ট ৰাজ্যবোৰৰ দুৰ্বৃত্তইতক তাৰ স্থানীয় পুলিছ প্ৰশাসনে উচটাই দিয়া দিশটো। তেনে গোপন প্ৰশ্ন আৰু প্ৰৰোচনা নোপোৱাহেঁতেন, সেই বদমাচ-অঘাইতংবোৰে এনে দুঃসাহস নকৰিলেহেঁতেন। প্ৰতিবাৰেই এনেবোৰ আগ্ৰাসন আৰু আক্ৰমণৰ ঘটনাত আমাৰ সীমান্তৱৰ্তী ভাই-ভনীসকল অভাৱনীয়ভাৱে দুৰ্দশাগ্ৰস্ত আৰু ক্ষতিগ্ৰস্ত হয়। অথচ এনেবোৰ অবাঞ্ছিত ঘটনা সৰ্বকাললৈ বুলি ৰোধ কৰিবলৈ ৰাজ্যৰ কোনোটা দলৰ চৰকাৰে কঠোৰ আৰু দৃঢ় কাৰ্য ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰাটো আৰু সমস্যাটোৰ এটা স্থায়ী নিষ্পত্তি কৰিবলৈ ব্যৱস্থা লোৱাটো আজিলৈকে দৃষ্টিগোচৰ নহ’ল। কিমান দিনলৈ ৰাজ্যবাসীয়ে এইবোৰ নিৰৱে সহ্য কৰি থাকিব? এইক্ষেত্ৰত ৰাজ্য চৰকাৰে অচিৰেই কঠোৰ কাৰ্যব্যৱস্থা হাতত ল’ব লাগে।

যোগেশ দাস,

কল্লাপাৰা (মিৰ্জা), ডাক : মণিয়েৰী তিনিআলি,
কামৰূপ-৭৮১১২৫, ফোন : ৯৯৫৪৮৬৪৪৬০

প্ৰান্তিকত ভুল তথ্য

প্ৰসংগ : ড° নীলিমা দত্তৰ সংকটকালৰ আশীৰ্বাদ আৰু গ্ৰন্থজ্যোতি শইকীয়াৰ বাণী, সুনীতি আৰু কৃষ্ণকান্ত।

‘প্ৰান্তিক’ৰ ১৬-৩০ ছেপ্টেম্বৰ, ২০২০ সংখ্যাত কেইটামান ভুল চকুত পৰাত এই চিঠিখন লিখিলোঁ। এনে ভুল হৈ থাকিলে আলোচনীখনৰ পূৰ্বৰ মান নাথাকিব।

পৃষ্ঠা : ২৮

অক্ষৰ ৰাইল্ডৰ De Profundis চিঠি নহয়, এটা দীঘলীয়া কবিতা, য’ত সমকামিতাৰ অপৰাধত কাৰাদণ্ডিত হোৱা ৰাইল্ডে নিজৰ গভীৰ দুখ-বেদনা প্ৰকাশ কৰাৰ উপৰি তাৰ তাৎপৰ্য অনুধাৱন কৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰিছে।

টলষ্টয়ে নেপলিয়নৰ ৰুছ আক্ৰমণৰ সময়ত War and Peace লিখা নাছিল, তাৰ পাছতহে লিখিছিল।

উষ্টয়েভিছৰ The Possessed কিতাপখনৰ বিষয় কাৰাগাৰৰ অভিজ্ঞতা নহয়, সেই কালৰ প্ৰভাৱশালী নাইহিলিষ্টবন্দৰ সন্ত্ৰাসবাদহে। Demons and the Devil নামৰ বেলেগ এখন উপন্যাসৰ কথা শুনা নাই।

পৃষ্ঠা : ৩২

বাণীকান্ত কাকতিয়ে ইংৰাজী ভাষা-সাহিত্যত প্ৰথম শ্ৰেণীৰ প্ৰথম স্থান লাভ কৰা কথাটো তথ্যভিত্তিক নহয়। তেখেতে ইংৰাজীৰ ‘A’ গ্ৰন্থত কিবা কাৰণে প্ৰথম শ্ৰেণী নোপোৱা বাবে ভাষা-কেন্দ্ৰিক ‘B’ গ্ৰন্থৰ পৰীক্ষা দি সুখ্যাতিৰে প্ৰথম শ্ৰেণীৰ প্ৰথম স্থান লাভ কৰিছিল।

পৃষ্ঠা : ৩৩

কৃষ্ণকান্ত সন্দিকৈৰ ‘নৈযধচৰিত’ৰ সুপ্ৰসিদ্ধ টীকা ‘এজন জৈন সাধুৰ বিষয়ে’ কদাপি নহয়। ই এখন অতি দূৰুহ পাণ্ডিত্যপূৰ্ণ আৰু বহু অৰ্থবাচক কাব্যৰ উচ্চ-প্ৰশংসিত টীকা।

আশাকৰোঁ সম্পাদনাত জড়িতসকলৰ বাহিৰে লেখক-লেখিকাসকলো ভৱিষ্যতে এনে ভুলৰ প্ৰতি সাৱধান হৈ থাকিব।

হীৰেন গোহাঁই,

নিজৰাপাৰ পথ, গুৱাহাটী-৭৮১০০৩

সম্পাদকৰ কোঠালিত

বন্ধু : ULFA, AASU, AGP, AJP
আদিৰ দৰে সংগঠন অসমীয়া জাতিটোক
ৰক্ষা কৰাৰ উদ্দেশ্যে বন্ধপৰিকৰ বুলি
ধাৰণা কৰা যায়। কিন্তু আচৰিত কথা যে
এই সংগঠনকেইটাৰ নামবিলাক অধিকাংশ
অসমীয়াই ইংৰাজী ভাষাত সংক্ষিপ্ত
ৰূপেৰেহে চিনি পায়। এনেদৰেও অসমীয়া
ভাষাক অসুৰক্ষিত কৰা নহয় নে?